

[Ragnhild Andersen.]

sionslignende ordning, fri for skøn og posekiggeri og utidige indblandinger — sådan føler de det.

Desværre er socialministerens forslag uegnet til at løse det problem, der burde løses. Det er et lille bolsje, som man putter i munden på de gamle til januar, men man giver dem ingen sikkerhed, ingen tryghed for morgendagen, og jeg er sikker på, at mange af vore gamle vil føle sig ængstelige, fordi socialministeren befinder sig i den situation, han er i i dag, idet det denne gang er således, at socialministeren ved en alliance med retsstatspartiet har sikret sig, at selvom der skulle komme udvalgsbehandling, kan kommunisterne ikke komme med i udvalget. Jeg skal tillade mig at minde om, at da vi sidste år reviderede folkeforsikringsloven i det høje folketing, hvor det lykkedes at få de 50 mill. kr. igennem, lykkedes det også i udvalget at få visse af de ændringer gennemført, som mit parti var talsmand for. Bl. a. fik vi forbedret vilkårene lidt for de gamle i aldersrenteboliger og på alderdomshjem. Det lykkedes os kun at få gennemført ydelsen af disse 50 mill. kr., fordi vi standhaftigt stod fast på i hvert fald denne lille forbedring mod venstres og mod de konservatives modstand, altså modstand fra dem, som i dag udtrykker deres største velvilje. Hvorfor? Fordi det her drejer sig om 2,6 mill. kr., et beløb, som kan overses, men længere har de skam heller ikke tænkt på at strække sig. De gamle har utvivlsomt ikke glemt, hvordan de 50 mill. kr. blev gennemført sidste år, og de vil utvivlsomt beklage, at kommunisterne ikke har mulighed for at komme med i et eventuelt udvalg til behandling af denne sag og til forbedring af dette lovforslag. Og de vil måske tænke, som jeg tænker og føler trang til at sige, at den højtærede socialminister ved sin forhåndsaliance med retsforbundet, ved sin udelukkelse af kommunisterne har skabt sikkerhed for, at der ikke bliver nogen mulighed for at forbedre dette alt, altfor utilstrækkelige lovforslag.

Jeg føler trang til at oplæse et par bemærkninger af et brev, som en af rentemodtagerne, en af de meget gamle — han er 88 år — har sendt mig fra en jysk købstad. Jeg beder om tilladelse til et citat. Han skriver:

„De synes måske, at jeg er noget pågående, men vi gamle trænger virkelig til at få fast bund under fødderne, så vi kan leve menneskeligt og klæde os, så vi kan være bekendt at vise os mellem andre mennesker — vi har endnu en stump æresfølelse —, men selv med den forhøjelse,

vi fik fra 1. april i år, lader det sig ikke gøre, thi priserne på det, vi nødvendigt skal købe, er steget mere, end forhøjelsen orker. Min hustru og jeg er ifølge vor alder (henholdsvis 70 og 88 år) på højeste gear, og dog må vi savne. Hvad så med dem, der får meget mindre? Kan samfundet være bekendt — for ikke at sige forsvare — at holde 250 000 udslidte mennesker på et sådant niveau?“

Jeg er enig med denne gamle rentemodtager, og jeg vil derfor opfordre til, at man lader sagen gå i udvalg, og at man der kommer frem til ganske anderledes forbedringer. Skulle dette imidlertid ikke ske, og skulle det ikke ske, at mit parti kommer med i et sådant udvalg, kan jeg på forhånd meddele, at vi agter ved anden behandling at stille ændringsforslag til socialministerens lovforslag.

Jeg føler trang til at sige et par ord til de ærede ordførere.

Den ærede ordfører for socialdemokratiet (Th. Poulsen) sagde, at dette var en retfærdighedshandling overfor de gamle og invaliderne. — Det kan ikke tages som et udtryk for højere retfærdighed, at staten giver 250 000 rentemodtagere 2,6 mill. kr. Det er vist et meget lille udslag af retfærdighed.

Må jeg sige til den ærede ordfører for venstre (Sønderup) og den ærede ordfører for de konservative (Hans Thyge Jacobsen), som i dag møder med velvilje, at vi havde haft denne velvilje behov tidligere, og jeg giver ikke så meget for velviljen, når det kun drejer sig om disse små beløb. Jeg ville sætte pris på, om velviljen strakte sig lidt længere end til at yde et sådant minimumsbeløb til dem, der savner hårdest i vort land.

Jeg vil gerne sige til den ærede ordfører for det radikale venstre (Svend Jørgensen), som beklager sig over det store arbejde, man får ude i den kommunale forvaltning, at jeg har hørt det tidligere, når jeg talte om folkeforsikringsloven, og jeg har heller ikke noget imod, at det ærede medlem ønsker bedre kår for sine kommunale kolleger, men jeg synes ærlig talt, det her drejer sig om at bedømme rentemodtagernes vilkår. Tjenestemændene fik dog et løntillæg. Lad være, at en forbedring af rentemodtagernes kår giver kommunerne meget at bestille, men hovedsagen må dog være, at vi skaber den størst mulige sociale retfærdighed, og det gør vi ikke i dag. Jeg er sikker på, at tjenestemændene er betydeligt mere tilfredse med deres vilkår, end de ville være, hvis de skulle ernære sig af de usle beløb, som faktisk bliver rentemodtagerne til del.